Reizen in gedachten

DROMEN VAN STRAKS

Costa Brava - IJsland - Dordogne - Bloemenrivièra - Nepal - Boedapest

En toen konden we niet meer op reis. Dag vakantie, hallo corona. Bij gebrek aan het echte werk reisden we in onze gedachten af naar die fijne stekjes waar we eerder waren. Dat kasteeltje op het Franse platteland, die boerencamping in de Italiaanse heuvels, die treinreis naar Boedapest met dochterlief...

PRODUCTIE EN TEKST: LOUËL DE JONG | BEELD: PRIVÉ, ISTOCK

‘Echt, ik kan bijna huilen als ik er weer ben’

Cap Roig-Calonge

DE COSTA BRAVA OP Z’N BEST

ANNEKE VAN SNIPPENBERG (1962), trainings- en assessment-acteur, reist in gedachten naar het heerlijke baaitje bij Cap Roig-Calonge (Spanje).

“Als 7-jarige ving mijn jongste dochter hier een enorme inktvis, met een goede vriendin deelde ik een fles wijn in de kabbelende branding, met bevriende gezinnen luierden we in de namiddagzon. De Costa Brava op z’n best, dat is Cap Roig voor mij. Klein en ingeklemd tussen ruige rotsen, met een helderblauwe zee om in te zwemmen. Al zestien jaar komen we in deze regio, zoveel prachtige baaitjes zijn er, maar hier beleefde ik de fijnste momenten. Hier verlang ik naar in deze tijd. Je komt er via een lange trap tussen palmen en oleanders of via de Camino de Ronda, de bekende wandelroute langs deze kuststrook (aanrader!). Zodra ik mijn voeten in het zand zet voel ik opwinding en totale ontspanning tegelijk. Echt, ik kan bijna huilen als ik er weer ben. De simpele strandbar heeft een mini-keuken, maar ze serveren de lekkerste dingen. Standaard bestelling: esqueixada, een typisch Catalaans gerecht van gezouten kabeljauw, tomaten, uien, olijfolie en vinaigrette. Goddelijk. Dit pure, goede eten draagt zeker bij aan mijn liefde voor deze plek. Een goed bord eten voor je neus, omringd worden door mensen waar je dol op bent en dan denken: het is helemaal goed zo. Dat kan ik diep voelen. Ik heb het ook weleens in m’n eentje op een buitenlands terras gehad trouwens. Daarvoor hoef ik niet op Bali te zitten, dat kan dichterbij huis. Wel zijn zon, warmte en zee – ik kan snakken naar die openheid – bepalend daarbij. In deze intieme baai komt alles samen.” ▸

Doosje verlangen

“Dit snoepdoosje kocht ik in Calonge, vlakbij de baai. Het doet tegenwoordig dienst als pillendoosje. Toeristisch en kitscherig misschien, maar het breng mij steeds weer terug naar Spanje.”

OP PAD DOOR PUUR IJSLAND

TON DE JONG (1956), adviseur leefomgeving en openbare ruimte gemeente Amersfoort, reist in gedachten terug naar onherbergzaam IJsland.

"Eigenlijk had ik nu met mijn vrouw in Zuid-Amerika gezeten, voor een rondreis van drie maanden. Maar met zoveel ellende in de wereld ga je niet vakantievieren, los van dat het niet mag. Ik haal nu veel herinneringen op aan eerdere reizen, merk ik. Laatst tijdens een bezoek aan mijn zussen praatten we lang over vakanties uit onze kinderjaren. We wisten nog best veel. Als baby kampeerde ik met mijn ouders al in een zelfgemaakte tent in de duinen bij Scheveningen, ongebruikelijk hoor, in 1956. Zo is mijn liefde voor kamperen en het avontuur ontstaan. Maar ook mijn behoefte soms weg te vluchten. Weg uit mijn vertrouwde omgeving om die bij thuiskomst juist weer te waarderen. Weg van bepaalde situaties, zoals na het overlijden van mijn eerste vrouw. Is vluchten de juiste benaming? Daarover ben ik nog niet uit. Het voelt ook fijn en opwindend in een nieuwe omgeving te zijn. Altijd, maar IJsland was met niets te vergelijken. Wat een schoonheid. Voor het eerst in mijn leven heb ik een fotoalbum gemaakt en in deze tijd denk ik juist aan dit land terug: onherbergzaam, surrealistisch, puur. Met enorme vlaktes, oude kraters met warme poeltjes erin, mensgrote ijsbrokken op het strand, gletsjers, watervallen. Elke dag was er een 'oh...' moment. Daar zie je hoe de ontwikkeling van de aarde geweest moet zijn: een vulkaanuitbarsting, lava die stolt, groei van korstmossen erop, dan heide, struiken en rivieren die meanderend hun weg vinden. We hadden een omgebouwde Land Rover en sliepen op de meest afgelegen plekken. De grootsheid van de natuur daar maakt je nietig. Net zoals de pandemie laat zien dat maakbaarheid ontzettend relatief is."▸

'De grootsheid van de natuur daar maakt je nietig'

Puzzelstukjes

"We vonden allerlei stenen, waaronder een soort 'puzzeltjes' die uit elkaar vallen als je ze oppakt. Zet je de stukken weer in elkaar, dan past het naadloos en lijkt het weer één steen."

ZOMERAVONDEN IN DE DORDOGNE

NATHALIE VAN DER HAK (1969), cultureel ondernemer, reist in gedachten naar het pittoreske Château Corail, in het Franse dorpje Queyssac.

“Ik verlang terug naar ‘ons’ koetshuis naast het kleine kasteel. Vroeger woonde hier een nogal eigenzinnige familie die bij de aanleg van het elektriciteitsnetwerk fel tegen de komst was van elektriciteitspalen op hun land. Een van de zonen schoot destijds met een jachtgeweer een gemeenteambtenaar van het erf af. Op Château Corail moest je dus niet zijn! Tijden veranderen, want wij hadden het hier heerlijk. Zwoele zomeravonden, een eindeloze sterrenhemel en zo’n heerlijk Frans plattelandsgevoel. Het bijzondere was dat onze vier kinderen (tussen de 19 en 25 jaar) weer eens mee waren – al dan niet met geliefde. Dat betekende koken met z’n allen en uitgebreide gesprekken aan tafel. Thuis zien we elkaar vluchtiger, nu voelde ik weer sterk onze band. We fietsten in Bordeaux langs de Garonne, met aan de oevers duurzame woonwijken met begroeide gebouwen en kunstprojecten in oude pakhuizen. Ik hou daarvan. Maar ook van geweldig eten bij de bistro op het dorpsplein van Queyssac. Het voelde zo warm allemaal. Door corona ben ik anders tegen reizen gaan aankijken. Gekkenwerk is het eigenlijk, om voor een habbekrats de wereld over te vliegen. Europa is zo vol historie en schoonheid, Frankrijk is om de hoek. Met stille landweggetjes waar je uitkomt in een eeuwenoud dorp of wijngaard van een château. Elke keer als ik een van de flessen openmaak die we meebrachten van deze vakantie denk ik daaraan terug.”

‘Zo’n heerlijk Frans plattelandsgevoel’

Bordjes van Gien

“Als keramiekfanaat struin ik in Frankrijk altijd markten en brocantewinkels af. Deze bordjes van Gien (officieel Faïencerie de Gien) kocht ik op deze heerlijke vakantie. We gebruiken ze nog dagelijks.”

‘Rond borreltijd een bakje olijven bij de campari’

La Cucina Italiana

“In onze keuken staan en hangen her en der herinneringen aan deze vakantie. Het keukenschort met citroenen kocht ik op zo’n typisch Italiaans marktje waar de lekkerste delicatessen lukraak liggen uitgestald.”

ZWIEREN AAN DE BLOEMENRIVIÈRA

RUBY BERNET (1965), roostermaker, reist in gedachten terug naar het Italiaanse kustdorpje San Lorenzo al Mare.

“Voor het eerst in jaren zat ik weer op de grond voor een tentje, te roeren in een pannetje dat wiebelig op het campinggasje stond. Fijn, zo basic vakantievieren. Je kunt heel goed zonder de luxe van thuis. Op die boerencamping in de bergen voelde ik eenzelfde Italiaanse dolce vita als beneden aan zee, in San Lorenzo al Mare. Daar gingen we vaak heen, tien minuten met de auto, naar een strandtentje zonder opsmuk. Met witgeverfde verkleedhokjes en rond borreltijd een bakje olijven bij de campari. Daar dwalen mijn gedachten nu vaak naartoe: die onbezorgde momenten met uitzicht op de azuurblauwe zee, kijkend naar families en jongeren die elkaar ontmoetten op het strand. Met een soort vanzelfsprekend gemak, genietend van het moment. Daar leer ik van, het voelt bijna bevrijdend. Ik ben geneigd erg in mijn hoofd te zitten, maar daar kwam de warme levensgenieter in mij naar boven. En dan rozig van een dag zon en zee terug naar de camping met een tussenstop bij het lokale supermarktje voor allerlei lekkers. Dat mis ik! Deze vakantie voelde ik mij compleet voldaan dankzij de mooie omgeving, de eenvoud en die Italiaanse zwierigheid. Zodra het mag gaan mijn man en ik weer op reis. Wel zullen we minder vliegen en meer eropuit trekken met onze elektrische auto en tent. Tot die tijd drinken we gewoontegetrouw koffie bij de klassieke ijssalon in onze woonplaats, waar de hazelnoten en citroenen voor het ijs rechtstreeks uit Italië komen.” ▸

CHITWAN IN NEPAL IS MIJN ESCAPE

STEVE LOMAS (1959), holistisch massagetherapeut, reist in gedachten naar het olifantenasiel in natuurreservaat Chitwan in Nepal.

“Nu in deze coronatijd, maar ook daarvoor al was deze plek mijn escape. In stressvolle periodes visualiseer ik dat ik hier weer ben. In Nepal. In het Chitwan natuurreservaat, tussen de olifanten in het water bij de ondergaande zon. Ik bezocht daar een asiel voor olifanten die misbruikt zijn als toeristische attractie. In de rivier werden de dieren gewassen, voelbaar blij waren ze. En dan de namiddagzon die goud op het water schitterde... magic. Tegelijk waren vanuit de jungle bijna buitenaardse dierengeluiden te horen: wonderlijk vogelgezang, diepe dinosaurus-achtige kreten. Het gaf mij een oergevoel. Herkenning was er ook, alsof ik daar thuishoorde. De weg ernaartoe was onvergetelijk. De busrit van zo’n vijf uur ging langs diepe afgronden zonder vangrail, langs wrakken van ooit gestrande vrachtwagens. Verschrikkelijk gevaarlijk. Toeristen gilden hysterisch maar ik zat naast een boeddhistische monnik die mij rustig hield. We praatten over het universum en spraken mantra’s. Terwijl de bus over die bochtige bergweg stuiterde, zaten wij in een bubbel van rust en acceptatie. ‘Denk niet aan alle ongelukken die gebeurd zijn op deze weg, wees in het nu. Je bent niet de chauffeur, geef je over’, zei hij. Ik denk dat deze bijzondere ervaring en ontmoeting hebben bijgedragen aan mijn geluksmoment, even later, bij de olifanten. Dat we nu niet op vakantie naar het buitenland mogen, vind ik niet erg. Ik zie vakantie als luxe. Dat ik mijn familie in Engeland niet kan bezoeken, geeft mij wel een gevoel van onmacht. Ik geef mij er maar aan over, precies zoals de monnik adviseerde.” ▸

‘In de rivier werden de dieren gewassen, voelbaar blij waren ze’

Om mani padme hum

“Deze gebedsketting kreeg ik van een Boeddhistische monnik tijdens deze reis. Bij het uitspreken van de Om mani padme hum-mantra schuif je steeds een kraaltje op. Ik gebruik hem bij mijn meditatie.”

‘Ik mis andere geuren, smaken en verrassingen’

DIE TREINREIS NAAR BOEDAPEST

MARIANNE VAN DEN BRINK (1962), als fysiotherapeut werkzaam met kinderen, zit in gedachten weer in de trein naar Boedapest met haar dochter.

“Boedapest is geweldig. Ik vond het een soort Barcelona maar dan Oost-Europees, met prachtige badhuizen en zonder hordes toeristen. Toch is het vooral de treinreis ernaartoe waaraan ik nu met verlangen terugdenk. Die begon ’s avonds laat op perron 6b van station Arnhem. Geen trein met roodpluchen stoelen en gezellige gordijntjes, nee, Duitse degelijkheid. Met zo’n in control, kordate conductrice: als zij floot dan ging die trein. En met eenzelfde ferme vanzelfsprekendheid serveerde ze ’s ochtends koffie en thee in onze couchette. De entourage was dus niet per se romantisch, maar wat een fijne herinneringen. Ik was samen met mijn oudste dochter, als cadeau voor het behalen van haar eindexamen. Een treinreis, dat vond ik mooi symbolisch. Met onderweg veranderende landschappen zoals dat in het leven, haar toekomst, ook gebeurt. Allebei hadden we een dik boek mee voor onderweg, nauwelijks hebben we in die twintig uur gelezen. Het had iets vertrouwds en gemoedelijks. Bossen, meren en bergen trokken aan ons voorbij, op tussenliggende stations stapten internationale reizigers in en uit. Heerlijk om dit alles te observeren, met in München een overstap die ons even de tijd gaf de stad op te snuiven. Mis ik reizen momenteel? Mijn man en ik wonen tijdelijk in een vakantiewoning in de Achterhoek, tussen twee verhuizingen in. Dit voelt als een soort vakantie. Wel mis ik andere geuren, smaken en verrassingen. En op drukke dagen verlang ik vaak naar deze treinreis: niks anders kunnen dan zitten, praten en kijken, op weg naar een onbekende bestemming.” ■

Hongaarse boekenlegger

“Dit zakje is van het restaurant onder ons heerlijke appartement in Boedapest, waar we ontbeten in de serre en limonades dronken met heel veel ijsblokjes. Nu dient het als boekenlegger in mijn favoriete kookboek.”